

Egy csokor napraforgó

Írta: Noelle Lambert Barrus
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg Dániában játszódott.

Amélia követte a szüleit, amint beléptek a gyülekezeti ház bejárati ajtaján. A kápolnát betöltötte a zongorajáték hangja. Amélia és a családja talált egy padot, és leültek.

Kezdődött az úrvacsorai gyűlés, és hamarosan az egész gyülekezet a nyitóhimnuszt énekelte. Miközben énekelt, Amélia észrevette a közelben ülő szomszédjukat, Ajsa nővért. De Ajsa nővér nem énekelt. Legörbült a szája.

Ajsa nővér mindig olyan kedves volt Améliával. De nagyon sokszor tűnt szomorúnak. Amélia tudta, hogy egyedül él. Talán magányos volt.

Amélia azt kívánta, bárcsak tehetne érte valamit. De mit?

A következő héten Amélia egy hosszú úton elindult biciklizni. Hatalmas zöldellő rétek mellett haladt el. A nap melegítette a bőrét.

Hamarosan egy napraforgókkal borított mezőhöz érkezett. Az élénk sárga virágok kissé hajladoztak a szélben, és a nap felé nyújtóztak. Olyan magasak és nagyok voltak!

A mező mellett egy táblán az állt: *Ingyen napraforgók! Vigyél annyit, amennyit csak szeretnél.*

Amélia a mezőt bámulta. A virágok úgy néztek ki, mint egy égre mosolygó sárga tenger.

Letámasztotta a biciklijét, és szedett egy csomó virágot. Odaadhatná Anyának! Anya imádja a virágokat. De annyi virág volt ott, hogy akár másnak is szedhetne belőle.

Eszébe jutott valaki: Ajsa nővér. Ezek a virágok talán segíthetnek felvidítani a napját.

„Remélem, szereti a napraforgókat” – mondta halkan Amélia. De azért kicsit izgult. Mi van, ha Ajsa nővér ezt furcsállni fogja?

Amélia szeretett volna segíteni.
De hogyan?

Amélia megállt a virágszedéssel. Az ujjai között néhány puha szirmot morzsolgatott. Talán nem kelle-ne virágot adnia Ajsa nővérnek.

Nem! – gondolta Amélia. Tudta, hogy adnia kell belőle Ajsa nővérnek. Lehet, hogy nem tesz-nek mindent jobbra. De Amélia akkor is szeretett volna segíteni, még ha csak ilyen aprósággal is. Holnap odaadhatja a virágokat Ajsa nővérnek a gyülekezetben.

Amélia hosszú időt töltött azzal, hogy a legszebb virágokat szedje. Összefogta és gondosan betette őket a biciklis kosarába. Aztán felpattant a kerékpárra, és hazatekert. Az élénk sárga virágok nagyon szépen mutattak a mély zöld erdővel a háttérben.

Amikor Amélia hazaért, mindkét csokrot átkötötte egy-egy szalaggal. Az egyiket Anyának adta.

Anya szélesen mosolygott, amikor meglátta. „Köszönöm! Gyönyörűek.” A virágokat vázába helyezte az asztalon.

Másnap Amélia elvitte magával istentiszteletra a másik napraforgócsokrot. Megtalálta Ajsa nővért, aki egyedül ült egy padon.

„Szia! – mondta. – Szedtem neked napraforgót.”

Amélia odanyújtotta neki a virágokat. Amikor Ajsa nővér meglátta a csokrot, elmosolyodott. Amélia már nagyon régen nem látta őt mosolyogni. A tekintete megtelt fénnel.

„Köszönöm! – felelte mosolyogva Ajsa nővér. Majd átölelte Améliát. – Ez a kedvenc virágom.”

Amélia is mosolygott. Nem is tudta, hogy ez Ajsa nővér kedvenc virága! Ám a Szentlélek arra készítette, hogy készítsen egy csokrot Ajsa nővérnek, és Amélia hálás volt, amiért hallgatott rá. ●

ILLUSZTRÁLTA: TOBY NEWSOME

„Ha... valami jó megtételére gondolsz, akkor arra a Szentlélek készítet.”

David A. Bednar elder, Face to Face (worldwide youth broadcast, May 12, 2015), Gospel Library.